

allerede da blev forstaaet Noget, som vi ikke den Gang kunde billige, og som vel heller ikke siden har kunnet finde Billigelse, nemlig idet der derved forstodes ikke alene, at Rigsdagen paa Finantsloven skulde bevilge Penge til disse Anlæg men tillige, at Maaden, hvor paa disse Penge skulde tilveiebringes, forud var givet, at der altsaa skulde være tilveiebragt Enighed mellem de forskjellige Statsmagter om Tilveiebringelsesmaaden af Pengene til disse Anlæg. Denne Betragtning blev stærkt hævedet af den daværende Indenrigsminister, den nuværende høitærede Conseilspræsident, og endnu stærkere af den daværende Finantsminister, det nuværende ærede Medlem for Kjøbenhavnns 4de Valgkreds (Fenger). Flertallet her i Folkethinget støttede sig imidlertid til de Erklæringer, vi havde faaet fra Regjeringens Side, og tvivlede ikke om, at Kontrakten kunde være afsluttet i rette Tid inden Begyndelsen af Finantsaaret 1872—73, saaledes, at Arbeidet kunde paabegyndes med fuld Kraft den 1ste April 1872, hvilket fra alle Sider erkjendtes som en nødvendig Betingelse for, at man kunde være sikker paa, at Banerne vilde blive færdige i rette Tid. Som Følge deraf blev, som ærede Medlemmer erindre, Forslaget om at paanøde Regjeringen en Bevilling til at paabegynde Jernbaneanlægget i 1871—72 forkastet af dette Thing med 52 Stemmer mod 40, men jeg skal minde om og gjentage, at dette ikke skete af nogen Uvillie fra dette Things Side imod at give Bevillingen eller at begynde paa Jernbaneanlægene i det nævnte Finantsaar. Dette fremgaar tydeligt nok af den Slutningserklæring, som Ordspøreren for Flertallet den Gang afgav, og jeg minder saa meget hellere deraf, som jeg selv var blandt dem, der ved Ordspørerens Betragtninger lededes til at indtage det Standpunkt, jeg den Gang indtog. Hans Slutningserklæring lød saaledes — med den ærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse blot nogle Linier —: „Den Betragtning, som har bragt Udvalgets Flertal til ikke at tiltræde dette Forslag, var navnlig den, at man ikke vilde paanøde Ministeren Penge, der ikke vare forlangte, og tillige gjorde den Betragtning sig gjældende hos Flertallet, at man ikke kunde negte, at der i finantiel Henseende var Grund til at gjøre nogen Udsættelse med Paabegyndelsen af disse Anlæg, naar blot ikke deres Fuldbendelse i rette Tid blev bragt i Fare“. Dette var Udgangspunktet hos Flertallet og havde man altsaa dengang haft de Forudsætninger, som Udviklingen senere har vist, man burde have haft, vilde utvivlsomt den paagjældende Bevilling være bleven givet og Baneanlæggets Begyndelse i Finantsaaret 1871—72 være sket. Jeg har saaledes mindet om Begivenhederne i Samlingen 1870—71 og kommer derefter til, hvad der foregik i 1871—72. Det vil være i ærede Medlemmers Grindring, at der ikke længe efter Samlingens Begyndelse blev gjort et Forsøg fra nogle Medlemmers Side paa at gennemføre et Forslag,

der gik ud paa at udsætte Anlægget af disse Jernbaner i 4 Aar. Jeg minder dog kun herom, for at huske Thinget paa, hvilken Stæbne dette Forslag fik, idet det nemlig — jeg havde nær sagt med nogen Indignation — blev negtet Dvergang fra 1ste til 2den Behandling. Dette var et utvetydigt Vidnesbyrd fra dette Things Side om, at det ikke paa nogen Maade vilde gaa ind paa den Betragtning, at en Udsættelse af disse Baners Bygning kunde tillades, og jeg erindrer netop, at jeg for mit Bedkommende udtalte mig stærkt i denne Retning, just fordi jeg ikke hørte til de stærke Tilhængere af disse Anlæg, før de vare vedtagne, men jeg maatte erkjende, at Standpunktet var et helt andet, naar vi stode lige overfor de vedtagne Anlæg. Finantsloven for 1872—73 blev ogsaa forelagt med et Forslag om en Bevilling af halvanden Million til Paabegyndelsen af Arbeidet, og der siges i Anmærkningerne, at det var Regjeringens Hensigt at paabegynde disse Arbejder med fuld Kraft fra 1ste April 1872. Det var Udgangspunktet, og man havde ikke efter Anmærkningerne til Finantsloven nogen Grund til at have en Anelse om, at der hertil knyttede sig nogen Betingelse. Saa sikker var man paa Banens Fuldførelse, at der endnu i den Samling blev gjort Forslag om, at der gaves Regjeringen en Bemyndigelse til at kunne bestille det nødvendige Banemateriel, og for saa vidt blev der da givet et Svar paa det Spørgsmaal, der tidligere havde staaet aabent, hvorvidt man ved en mindre Bevilling kan give Regjeringen Bemyndigelse til at forpligte sig for Fremtiden for større Summer. Dette Spørgsmaal blev løst ved et Forslag, som blev vedtaget om en lille Bevilling til Dristmateriel, der bemyndigede Regjeringen til at bestille Alt, hvad der brugtes til Banen. Imidlertid kom man efterhaanden under Veir med, at der til denne Bevilling knyttedes en Art af hemmelig Betingelse. Vi naaede nemlig til Nytaar, men til Trods for hvad der var kommet frem i den foregaaende Samling angaaende Forudsætningen for, at der ikke den Gang blev givet Bevilling, var der ikke ved Nytaarstid afsluttet nogen Kontrakt om Banernes Paabegyndelse. Det skinnede derimod stærkere og stærkere frem — om det end ikke blev sagt med rene, tydelige Ord — netop derigjennem, at Kontrakten ikke blev afsluttet, at Betingelsen for Arbeidets Paabegyndelse var Bevillingen af en Indkomststat. Jeg behøver blot at nævne dette, for at det skal være i ærede Medlemmers friske Grindring, at den Forbindelse, hvori Indkomststaten saaledes faktisk kom til at staa med Paabegyndelsen af disse Jernbaneanlæg, blev skjælvsvanger for Indkomststatens Fremtid, og at den væsentlig af den Grund saldt her i Thinget. Til 3die Behandling af Finantslovsforslaget blev der reist Spørgsmaal lige over for den ærede Indenrigsminister, om der efter Aftale var sluttet Kontrakt i det foregaaende Aar, eller naar disse Kon-